

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., a JUDr. Miroslavy Honusové v právní věci žalobce **EKO Agrostav a.s.** se sídlem Přerov, Tovačovská 300, v řízení zastoupeného Mgr. Davidem Bukalem, advokátem se sídlem Olomouc, Sokolská 7, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje** se sídlem Olomouc, Jeremenkova 40a, za účasti osob zúčastněných na řízení **I) J. P. a II) M.P.**, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24.9.2012 č.j. KUOK 60799/2012, ve věci umístění stavby,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Hranice (dále jen „stavební úřad“) ze dne 28.3.2012 č.j. OSU/710/12-10, kterým byla k žádosti osob zúčastněných na řízení umístěna stavba *rodinného domu o jedné bytové jednotce, zpevněné plochy o rozměru 153 m², oplocení a opěrné zdi, to vše na pozemcích parc. č. X (trvalý travní porost) a X (trvalý travní porost) oba v kat. území Teplice nad Bečvou.*

Namítá, že:

- 1) v řízení došlo k pochybení při doručování rozhodnutí stavebního úřadu veřejnou vyhláškou. Toto bylo původně doručováno vyvěšením na úřední desce stavebního úřadu a Obecního úřadu Teplice nad Bečvou na přelomu března a dubna 2012. Došlo však k tomu, že zatímco na úřední desce Obecního úřadu Teplice nad Bečvou bylo toto rozhodnutí vyvěšeno řádně (po dobu 15 dnů), na úřední desce stavebního úřadu bylo toto rozhodnutí vyvěšeno jen 14 dnů. Proto žalovaný přikázal stavebnímu úřadu vyvěsit na úřední desku rozhodnutí stavebního úřadu znovu. Žalobce napadá skutečnost, že k novému vyvěšení nedošlo i u Obecního úřadu Teplice nad Bečvou; má za to, že po vrácení věci žalovaným k novému doručení je nutno zopakovat celý proces doručování veřejnou vyhláškou bez ohledu na to, zda na konkrétní úřední desce už bylo rozhodnutí dříve vyvěšeno;
- 2) žalobce je vlastníkem sousední zahradnické provozovny, kterou vybudoval v době, kdy veškeré okolní pozemky byly územním plánem určeny jen pro zemědělskou činnost. Tu také žalobce provozuje a uzpůsobuje tomuto účelu i okolí tak, aby byl zachován původní ráz krajiny, m.j. buduje i dva rybníky. Jakkoli žalobce nezpochybňuje právo obce na změny územního plánu, má za to, že změna umožňující nyní posuzovanou stavbu neodpovídá cílům územního plánování [§ 18 zák. č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stav. zák.“)], a to zejm. ve vztahu k rozvoji soudržnosti společenství obyvatel území. Žalobce zdůrazňuje, že není spravedlivé požadovat po jednom subjektu rozvoj stávajícího území v souladu s jeho tradičním využitím, zatímco jinému bude na sousedních pozemcích umožněna stavba rodinného domu;
- 3) záměr je navržen v urbanizované zóně rekreace a sportu, proto by měl prioritně směřovat k tomuto účelu. Jakkoli je možno i v této zóně povolit stavbu určenou k bydlení, může se tak stát však jen tak, aby bylo naplněno hlavní využití území – stavba bydlení tak může být jen doplňkovou stavbou k hlavní stavbě, které bude určena rekreaci a sportu;
- 4) rozhodnutí stavebního úřadu nesplňuje náležitosti § 79 a § 92 stav. zák. a § 9 vyhl. č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního řízení, veřejnoprávní smlouvy a územního opatření (dále jen vyhl. č. 503/2006 Sb.), když u některých zde stanovených náležitostí se stavební úřad omezil jen na odkaz na právní předpis (např. u podmínek pro projektovou přípravu pouze odkazuje na vyhl. č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb), některé chybějí zcela (vymezení účelu stavby, podmínky pro využití a ochranu dotčeného území, vlastní vymezení území dotčeného vlivy stavby);
- 5) co se týče vymezení stavebního pozemku, má žalobce [jakkoli si je vědom ust. § 2 odst. 1 písm. b) stav. zák.] za to, že je nutno nejprve vymežit stavební pozemek a teprve na něm následně umístit stavbu – nikoli rozhodnout o umístění stavby a až následně v podmínkách rozhodnutí vymežit stavební pozemek. Dále má za to, že má-li být územním rozhodnutím vymezen stavební pozemek, musí být

vymezen a oznámen již v oznámení o zahájení řízení tak, aby se s tímto vymezením mohli účastníci seznámit a k němu se vyjádřit;

- 6) žalobce má za to, že řízení v této věci brání neukončená řízení o odstranění stavby mobilního domu, stavební buňky a vodovodní přípojky, o dodatečném povolení stavby a o terénních úpravách, neboť v souběžných řízeních odstraňované i dodatečně povolované stavby se nacházejí právě na nyní vymezeném stavebním pozemku, stejně jako terénní úpravy;
- 7) není pravdou, že by terénní úpravy byly navrženy v jiné části pozemku než nyní umísťovaná stavba, navíc jejich rozsah bude znám až v okamžiku rozhodnutí o nich.

V podání doručeném soudu 13.7.2015 dále namítá, že podle územního plánu mělo být umístění stavby posouzeno z hlediska ochrany životního prostředí, k čemuž však nedošlo [dále soud tuto námitku označuje jako žalobní bod 8)].

Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby. K jednotlivým žalobním bodům uvádí:

- 1) již původní vyvěšení rozhodnutí stavebního úřadu na úřední desce Obecního úřadu Teplice nad Bečvou proběhlo řádně – nebylo proto nutno rozhodnutí stavebního úřadu na tuto úřední desku vyvěšovat znovu;
- 2) - 3) sám žalobce uvádí, že stavba je v souladu s územním plánem. Navíc nesoulad s územním plánem nenapadal v odvolání – jde proto o nepřipustnou novotu;
- 5) stavební pozemek se vymezuje právě územním rozhodnutím, k čemuž došlo podmínkou 2. rozhodnutí stavebního úřadu;
- 6) je pravdou, že je tu neukončené řízení o dodatečném povolení staveb kanalizační přípojky, mobilního domu a stavební buňky jako zařízení staveniště pro nyní umísťovanou stavbu. To je přerušeno právě za účelem vyčkání, zda nyní umísťovaná stavba bude umístěna – uvedené neukončené řízení tak nepředstavuje překážku pro nyní přezkoumávané řízení;
- 6) - 7) jakkoli tu je neukončené řízení o terénních úpravách, tyto terénní úpravy mají být sice prováděny na parcele, na kterou je nyní umísťována stavba rodinného domu, ovšem na jiné části – při hranici s pozemkem parc. č. 593/1.

K řízení se jako osoby na řízení zúčastněné připojili stavebníci, kteří se plně ztotožnili se stanoviskem žalovaného.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)] a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Krajský soud nepřisvědčuje žalobnímu bodu 1). Zdůrazňuje, že doručování je ve všech procesních předpisech účinných v České republice procesem skládajícím se z jednotlivých dílčích úkonů, kdy tento proces je vždy ukončen až řádným učiněním všech z nich.

Nebylo-li tedy rozhodnutí stavebního úřadu řádně vyvěšeno na úřední desce stavebního úřadu, došlo k chybě u jednoho z dílčích úkonů doručování, který však nevede ke zpochybnění jiného z dílčích úkonů procesu doručování – vyvěšení tohoto rozhodnutí na úřední desce Obecního úřadu Teplice nad Bečvou, které proběhlo řádně.

Uvedené pochybení mělo za následek, že proces doručování nebyl ukončen a k jeho ukončení došlo až řádným (novým) vyvěšením rozhodnutí stavebního úřadu na jeho úřední desce. Jiný dílčí úkon (vyvěšení na úřední desce Obecního úřadu Teplice nad Bečvou) však proběhl řádně a nebylo žádného důvodu jej opakovat.

Nezávislost posouzení jednotlivých dílčích úkonů v procesu doručování lze demonstrovat na situaci, kdy je rozhodnutí správního orgánu doručováno podle § 19 - § 24 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších změn a doplnění (dále jen „správní řád“), tj. prostřednictvím datových schránek a poštovních zásilek. Závady v doručení jednomu z účastníků totiž v takovém případě nevyvolávají nutnost opětovného doručení rozhodnutí ostatním účastníkům (kterým bylo doručeno řádně), následkem je jen, že do odstranění těchto závad v doručení, a to právě vůči tomu účastníku, u něhož k závadám v doručení došlo, není proces doručování ukončen.

Akceptace názoru žalobce o nutnosti současného vyvěšení téže písemnosti na vícero úředních deskách by navíc vedl k absurdnímu závěru, podle kterého by nebylo řádným vyvěšením na vícero úředních deskách, pokud by např. na jedné byla písemnost vyvěšena od 1. do 15. ledna, na druhé však např. již od 31. prosince do 14. ledna.

Žalobní bod 2) podle názoru soudu nesměřuje vůbec proti posouzení, zda je umísťovaná stavba v souladu s územním plánem, ale proti územnímu plánu (příp. jeho změně) samotnému. Námitky tohoto charakteru však nejsou úspěšně uplatnitelné v územním řízení, k jejich uplatnění slouží řízení jiné – řízení o zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části dle § 101a a násl. s.ř.s. Tím však toto soudní řízení ani mu předcházející řízení před správními orgány není.

Z obsahu správních spisů soud zjistil, že žalobce námitku rozporu umísťované stavby s územním plánem [žalobní bod 3)] v odvolání, pročež nebyla napadeným (odvolacím) rozhodnutím vypořádána. Touto otázkou se však zabýval stavební úřad, pokud ve svém rozhodnutí uvedl, že (str. 10-11) „*Z hlediska schváleného územního plánu Obce Teplice nad Bečvou je záměr navržen na ploše UR, kde jsou izolované rodinné domy, oplocování pozemků, drobné stavby a zahradní domky přípustné za určitých regulačních podmínek (hygienické, urbanistické, estetické apod.). Při posuzování urbanistického a estetického (architektonického) hlediska stavební úřad vycházel z předložené dokumentace a z charakteru daného území. Pozemek určený pro uskutečnění záměru je mírně svažitý, je protilehlý současně zastavěnému území, je zpřístupněný stávající účelovou komunikací a umožňuje napojení stavby na dopravní a technickou infrastrukturu. Stavba rodinného domu respektuje okolní zástavbu, architektonické řešení odpovídá stávajícím stavbám v ulici. Stavební úřad v průběhu územního řízení podrobně zkoumal regulační podmínky a dospěl k závěru, že pro umístění navrženého záměru jsou splněny. Záměr je navržen v souladu s vydanou územně plánovací dokumentací, je v souladu s cíli a úkoly územního plánování, s charakterem území a s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot. Stavební úřad má za to, že umístěním stavby nedojde k narušení funkčních a urbanistických zásad v území.*“

Toto hodnocení odpovídá podmínkám vymezeným územním plánem (obecně závazná vyhláška Obce Teplice nad Bečvou č. 2/98, ve znění o.z.v. č. 3/2000 a č. 1/2005), podle jehož grafické části spadá předmětné území do plochy URe, což je urbanizovaná plocha rekreace a sportu se zamýšlenou novou výstavbou na volných plochách. Čl. 5 odst. 6 a 5 odst. 13 územního plánu odkazují

co do funkčního využití tohoto území a co do vhodnosti umísťování staveb a zařízení na příl. 1, kde je pro plochy UR stanoveno, že zde jsou přípustná bez omezení sportovní zařízení a rekreační objekty. Izolované rodinné domy, byty hlídačů, správců a majitelů, restaurace, stravování, malá ubytovací zařízení-20L, oplocování pozemků, drobné stavby a zahradní domky jsou přípustné za určitých regulačních podmínek (hygienické, urbanistické, estetické apod.), kdy tyto regulační podmínky nejsou územním plánem blíže konkretizovány.

Dále územní plán v čl. 6 odst. 2 určuje, že u nové výstavby na volných plochách je nutno preferovat vesnický typ zástavby – rozvolněný. Podle čl. 7 odst. 1 územního plánu musí být nová zástavba přizpůsobena měřítkem a architektonickým výrazem (sklon střechy, rytmus dělicích prvků, výška římsy, atd.) okolní zástavbě. V čl. 6 odst. 2 též pro urbanizované zóny sportu a rekreace stanoví, že do těchto zón mají být soustřeďovány zařízení mající charakter sportovních zařízení a kromě zařízení majících obslužnou funkci tu nemohou být umísťovány další provozy.

Krajský soud zdůrazňuje, že z čl. 6 odst. 2 územního plánu vyloučení výstavby izolovaných rodinných domů ani jejich nutná přimknutost ke sportovnímu zařízení nevyplyvá. Čl. 6 odst. 2 pro zóny UR zapovídá toliko „provozy“, kdy rodinný dům provozem evidentně není. Stěžejní část žalobního bodu 3) (stavba pro bydlení musí podle žalobce v zóně UR plnit leda doplňkovou funkci ke stavbě sportovního zařízení) je tak výslovným zněním územního plánu vyvrácena.

Určujícím regulativem je tak příl. 1, která v zónách UR připouští izolované rodinné domy *za určitých regulačních podmínek (hygienické, urbanistické, estetické apod.)*, kdy tyto regulační podmínky nejsou územním plánem blíže konkretizovány. Na některé z nich lze usuzovat ze zbylé části čl. 6 odst. 2 a čl. 7 odst. 1 územního plánu. Za urbanistická a estetická kritéria tak lze považovat regulativ, že *nová zástavba musí být přizpůsobena měřítkem a architektonickým výrazem (sklon střechy, rytmus dělicích prvků, výška římsy, atd.) okolní zástavbě*. Těmito hledisky se stavební úřad zabýval ve shora citované části odůvodnění jeho rozhodnutí, kdy hodnotil i aspekty hygienické (dopravní dostupnost, možnost napojení na technickou infrastrukturu).

Obsahem zbylé (dosud nevypořádané) části žalobního bodu 3) ovšem je jen, že žalobce s tímto hodnocením stavebního úřadu nesouhlasí, aniž by jakkoli konkretizoval, jak umísťovaná stavba nevyhovuje žalobcem zdůrazněným urbanistickým a estetickým kritériím, zda je tedy příliš malá či velká (měřítko stavby), zda má oproti okolní zástavbě jiný a v čem odlišný sklon střechy, rytmus dělicích prvků, výšku římsy, apod. Žalobce tedy nenapadá vyhodnocení těchto kritérií, které vedlo stavební úřad k závěru o souladu stavby s územním plánem. Takový obecný nekonkretizovaný nesouhlas pak není žalobním bodem, jímž by byl soud vůbec schopen se zabývat.

Žalobní bod 3) je proto nedůvodný.

Co do žalobního bodu 8) – absence hodnocení umístění stavby z hledisek ochrany životního prostředí – krajský soud zvažoval, zda nově žalobcem vznesená argumentace představuje konkretizaci žalobního bodu 3) – rozpor s územním plánem – či žalobní bod nový.

Žalobcova argumentace v žalobě se přitom omezovala toliko na hlediska urbanistická a na úvahu žalobce o tom, že stavba rodinného domu může být v zóně UR umístěna jen jako stavba vedlejší k hlavní stavbě sportovní či rekreační. Proto dospěl krajský soud k závěru, že v žalobce není ani minimálního předobrazu argumentace uplatněné žalobním bodem 8) a jedná se tak o žalobní bod nový.

Žalobci přitom bylo napadené rozhodnutí doručeno 12.10.2012, žalobce tedy mohl uplatňovat proti němu žalobní body nejpozději do středy 12.12.2012 (§ 71 odst. 2, § 72 odst. 1 s.ř.s.). Byl-li tedy žalobní bod 8) uplatněn poprvé až 13.7.2015, jedná se o žalobní bod opožděný a proto nepřipustný.

Nad rámec potřebného však krajský soud konstatuje, že žalobci lze přisvědčit, že podle čl. 5 odst. 14 územního plánu „*Posouzení přípustnosti staveb a zařízení v jednotlivých funkčních zónách v kategoriích přípustné a výjimečně přípustné, jak jsou uvedeny v příloze č. 1 vyhlášky, náleží do pravomoci stavebního úřadu. Rozhodujícím kritériem pro posouzení jsou výlučně hlediska urbanistická a hlediska ochrany životního prostředí.*“

Přitom nelze opomíjet, že až do 13.7.2015 nikdo v řízení žádnou námitku týkající se ochrany životního prostředí neuplatnil, proto nelze správním orgánům důvodně vytýkat, že se s takovou námitkou řádně nevypořádaly v odůvodnění svých rozhodnutí.

Dále nelze ani konstatovat, že by správní orgány, zejm. stavební úřad, na svou povinnost hodnotit umísťovanou stavbu z hlediska ochrany životního prostředí rezignovaly. Z rozhodnutí stavebního úřadu je totiž evidentní, že stavební úřad se relevantními otázkami životního prostředí, které vyšly v řízení najevo, zabýval, přičemž pro jejich zjištění učinil potřebné úkony.

Obsahem správního spisu jsou totiž vyjádření dotčených orgánů a právnických osob, jimž přísluší chránit jednotlivé složky životního prostředí – stanovisko Povodí Moravy, s.p., ze dne 6.12.2010, stanovisko Ministerstva zdravotnictví ze dne 21.9.2010, rozhodnutí o udělení vodoprávního souhlasu ze dne 17.1.2011, souhlas k trvalému odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu ze dne 25.10.2010, a v neposlední řadě vyjádření orgánu ochrany životního prostředí ze dne 14.10.2010.

Pokud pak tyto orgány a právnické osoby uplatnily jakékoli požadavky k ochraně životního prostředí (nikdo jiný tak neučinil), zapracoval stavební úřad tyto jejich požadavky do výroku svého rozhodnutí jako podmínky umístění stavby č. 7, odrážky druhá, pátá, sedmá, a devátá, kde stavební úřad zajišťuje stabilitu odtokových poměrů, ochranu povrchových i podzemních vod, ochranu vodních zdrojů, zajištění zásad odpadového hospodářství, jakož i minimalizaci emisí tuhých znečišťujících látek do ovzduší.

Námitka o tom, že hlediska ochrany životního prostředí nenašla v rozhodování správních orgánů své místo, je tak zcela lichá a nemůže být – navíc ponechaná opět v rovině značné obecnosti – důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí.

Týká-li se náležitostí rozhodnutí podle § 79, § 92 stav. zák. a podle vyhl. č. 503/2006 Sb. [žalobní bod 4)], považuje soud za potřebné žalobcem odkazovaná ustanovení připomenout.

Podle § 79 odst. 1 stav. zák. rozhodnutí o umístění stavby vymezuje stavební pozemek, umísťuje navrhovanou stavbu, stanoví její druh a účel, podmínky pro její umístění, pro zpracování projektové dokumentace pro vydání stavebního povolení, pro ohlášení stavby a pro napojení na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu.

Podle § 92 odst. 1 stav. zák. územním rozhodnutím stavební úřad schvaluje navržený záměr a stanoví podmínky pro využití a ochranu území, podmínky pro další přípravu a realizaci záměru, zejména pro projektovou přípravu stavby; vyžaduje-li to posouzení veřejných zájmů při provádění stavby, při kontrolních prohlídkách stavby nebo při vydávání kolaudačního souhlasu, může uložit zpracování prováděcí dokumentace stavby. V rozhodnutí stavební úřad rozhodne o námitkách účastníků řízení, v odůvodnění vyhodnotí připomínky veřejnosti a stanoví dobu platnosti rozhodnutí, má-li být delší, než stanoví tento zákon. U staveb dočasných nebo v rozhodnutí o změně využití území pro dočasné činnosti stanoví lhůtu pro odstranění stavby nebo ukončení činnosti a následný způsob úpravy území. V případech podle § 78 odst. 2 stanoví v potřebném rozsahu podmínky pro provedení záměru.

Podle § 9 odst. 1 vyhl. č. 503/2006 Sb. rozhodnutí o umístění stavby kromě obecných náležitostí rozhodnutí a náležitostí stanovených v § 92 stavebního zákona obsahuje

- a) druh a účel umísťované stavby,
- b) katastrální území a parcelní čísla a druh pozemků podle katastru nemovitostí, na nichž se stavba umísťuje,
- c) umístění stavby na pozemku, zejména minimální vzdálenosti od hranic pozemku a sousedních staveb,
- d) určení prostorového řešení stavby, zejména půdorysnou velikost, maximální výšku a tvar a základní údaje o její kapacitě,
- e) vymezení území dotčeného vlivy stavby.

Podle § 9 odst. 2 vyhl. č. 503/2006 Sb. rozhodnutí o umístění stavby dále obsahuje podmínky, kterými se zabezpečí

- a) soulad umístění stavby s cíli a úkoly územního plánování, zejména s územně plánovací dokumentací,
- b) urbanistické a architektonické podmínky pro zpracování projektové dokumentace, která bude řešit začlenění stavby do území, zachování civilizačních, kulturních a přírodních hodnot v území, ochranu veřejného zdraví a životního prostředí,
- c) další podmínky pro projektovou přípravu stavby (§ 92 odst. 1 stavebního zákona),
- d) podmínky a požadavky vyplývající ze závazných stanovisek dotčených orgánů,
- e) napojení stavby na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu,
- f) ochrana práv a právem chráněných zájmů vztahujících se k nemovitostem,
- g) užívání stavby osobami s omezenou schopností pohybu a orientace.

Z uvedeného obsáhlého výčtu je zřejmé, že rozhodnutí o umístění stavby nemůže obsahovat vždy veškeré podmínky podle § 9 odst. 2 vyhl. č. 503/2006 Sb. Ty budou obsaženy v územním rozhodnutí jen, bude-li to potřeba (těžko kupř. zakotvit do územního rozhodnutí podmínky a požadavky vyplývající ze závazných stanovisek dotčených orgánů v případě, že dotčené orgány žádné takové podmínky či požadavky neuplatní). Ve vztahu k tomuto ustanovení žalobce nenamítá žádnou konkrétní skutečnost, pro kterou by se podmínky umístění stavby tak, jak byly určeny rozhodnutím stavebního úřadu, měly jevit nedostatečnými.

Z náležitostí § 79, § 92 stav. zák. a § 9 odst. 1 vyhl. č. 503/2006 Sb. žalobce konkrétně namítá jen nevymezení účelu stavby a nevymezení území dotčeného vlivy stavby.

Účel stavby, tj. bydlení, jasně vyplývá již ze samotného názvu stavby (jak jej přejal do svého rozhodnutí ze žádosti i stavební úřad) – *rodinný dům, zpevněná plocha, oplocení a opěrná zeď* – a především je výslovně určen druhou a třetí větou podmínky 3. rozhodnutí stavebního úřadu: „*Stavba rodinného domu je určena k bydlení. Ostatní objekty tvoří neoddělitelnou součást stavby, zajišťující její provoz.*“

Týká-li se území dotčeného vlivy stavby, to je vymezeno podmínkou 1. Rozhodnutí stavebního úřadu jako pozemky parc. č. X a X na kterých je stavba umístěna. O jiných pozemcích (s výjimkou pozemku parc. č. X, od jehož hranice je odměřováno severní a východní průčelí domu) není nikterak uvažováno. Z toho – byť mlčky – plyne, že o vlivech na jiná území není uvažováno, tzn. stavební úřad měl za to, že na jiné plochy stavba mít vliv nebude.

Námítka o nevymezení území dotčeného vlivy stavby je formulována žalobcem značně nekonkrétně, neboť žalobce nikterak nespecifikuje, jaké jiné území (snad) má být stavbou dotčeno a jak, příp. proč byl nevymezením jiného území dotčeného stavbou dotčen na svých právech. Za situace, kdy tedy žalobce ani netvrdí dotčení na svých právech nevymezením území dotčeného vlivy stavby výslovně v rozhodnutí stavebního úřadu, nelze ani usuzovat na aktivní legitimaci žalobce k uplatnění takové námítky v soudním řízení (§ 65 odst. 1, 2 s.ř.s.). Soudu pak nepřísluší žalobní body domýšlet či zcela vymýšlet, proto soud uzavírá, že rozhodnutí stavebního úřadu ani napadené rozhodnutí žalovaného nejsou jen pro samotnou absenci výslovného vymezení území dotčeného vlivy stavby nezákonná.

Ani žalobní bod 4) tedy nebyl shledán důvodným.

K žalobnímu bodu 5) lze jen ocitovat úvodní větu § 79 odst. 1 stav. zák.: „*rozhodnutí o umístění stavby vymezuje stavební pozemek*“. Z uvedeného je evidentní, že vymezení stavebního pozemku přísluší právě územnímu rozhodnutí, nemůže se tak stát žádným dřívějším aktem stavebního úřadu. Vymezil-li tedy stavební úřad stavební pozemek právě tímto způsobem, postupoval podle zákona.

Krajský soud se neztotožňuje ani s žalobcovým názorem, že vymezení stavebního pozemku nebylo součástí oznámení o zahájení řízení. Oznámení o zahájení řízení obsahuje nedílnou grafickou přílohu – výkres D02 Situace stavby – se kterou bylo vyvěšeno na příslušných úředních deskách a ze které je evidentní, kde se bude stavět. Stavební pozemek pak byl vymezen v rozhodnutí stavebního úřadu způsobem, který je s tímto výkresem zcela v souladu, když stavební pozemek vymezuje právě oplocení, jak je předmětným výkresem uvažováno. Krajský soud uzavírá, že ani v tomto směru k žádnému zkrácení žalobce na jeho právech nedošlo.

Ani probíhající (tj. neukončené) řízení o odstranění (dodatečném povolení) jiných staveb či terénních úprav na předmětných pozemcích nemůže mít vliv na přezkoumávaná rozhodnutí stavebního úřadu a žalovaného. Ze skutkového stavu tvrzeného žalobcem (a potvrzovaného i žalovaným) je evidentní, že na předmětných pozemcích dosud nebyla žádným rozhodnutím či opatřením stavebního úřadu žádná

stavba umístěna, tzn. nemůže dojít k žádné kolizi s jakoukoli legálně (aktem stavebního úřadu) umístěnou stavbou. Až budoucí rozhodování stavebního úřadu (v žalobcem označených neukončených řízeních) bude prvním, ve kterém bude stavební úřad vystaven situaci, kdy bude muset přihlížet ke stavbě na pozemku legálně umístěné, což je právě stavba *rodinného domu o jedné bytové jednotce, zpevněné plochy o rozměru 153 m², oplocení a opěrné zdi, to vše na pozemcích parc. č. X (trvalý travní porost) a X (trvalý travní porost) oba v kat. území Teplice nad Bečvou*, o které bylo rozhodnuto napadenými rozhodnutími stavebního úřadu a žalovaného.

Krajský soud navíc zdůrazňuje, že stavby a terénní úpravy, s nimiž (snad) má být nyní umístěvaná stavba v kolizi, jsou (jak je ze spisu evidentní) stavbami a terénními úpravami stavebníků, kteří jediné mohou být na svých právech dotčení umístěním nové stavby na stejném místě (neboť pak nebude kam současné „černé stavby“ legálně umístit). Je evidentní, že uvedenou kolizí nemůže být nikterak dotčen žalobce, protože mu k žalobním bodům 6) a 7) nesvědčí aktivní žalobní legitimace, kterou má podle § 65 odst. 1, 2 s.ř.s. jen ten, kdo je *dotčen na svých právech*.

Žádný z žalobních bodů nebyl shledán důvodným, a proto byla žaloba podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnuta.

O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšnému žalovanému podle obsahu spisu nevznikly v tomto řízení žádné náklady přesahující jeho obvyklou úřední činnost.

O náhradě nákladů řízení osob na řízení zúčastněných bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 5 s.ř.s., když soud v tomto řízení neuložil žádné z těchto osob žádnou povinnost a neshledal ani žádné okolnosti hodné zvláštního zřetele, které by přiznání náhrady nákladů řízení některé z těchto osob odůvodňovaly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** přípustné opravné prostředky. To neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu nebo uplatňuje-li stěžovatel stížní body, které napadají závěry o otázkách, k nimž se Nejvyšší správní soud v předcházejícím zrušovacím rozsudku dosud nevyjadřoval - v tom případě je možno podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 16. července 2015

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu